

21.4. před šestou večerní usedám do první řady v sále ostravského kulturního domu Gama, který pravidelně těší návštěvníky hezkými folkovými pořady. Za pár chvil s již tradičním malým zpožděním, zdůvodněným tentokrát prý složitým hledáním ubytovny, začíná očekávaný koncert **Marien**

. Vlastně, kapelník Víťa Troníček hned na úvod raději všechny přítomné varuje, že účinkující bydlí a pracují po různých koutech naší vlasti a není času na sehrání, takže se možná spíš bude jednat o zkoušku. Následující události mu dají částečně za pravdu.

Postupně vyslechneme oblíbené písně z loňské demonahrávky (protože oficiální album prozatím Marien nemá a demáč s 10 písničkami uvádějí jako v podstatě neprodejný, no nekupte ho za pouhou stovku, či něco přes, už ani nevím, mám ho od Dostavníku) i něco novinek. Téměř zaplněný sál kapelu již dobře zná a nezůstane jen u poslouchání. *Pouta, Zimo mřívá* ,

*Hradby*

či

*Zpod větrných mlýnů*

zní sborem.

Občas se Víťa rozpovídá o novinkách, i když původně tvrdil, že žádné od loňské návštěvy v těchto končinách nejsou. Nakonec připustí, že se mu trochu zmenšil brácha. Na postu foukačkáře totiž Jana Troníčka vystřídal Zbyněk Zubřík Rosendorf, který

Marien v ostravském KD Gama

foto: Lucia Nováková ©

atří do trošku jiné váhové kategorie. Hned o něm přidá aktualitu: Nadějný otec stojí na pódiu jen tak napůl, myslí je doma a očekává telefon od manželky, že se má okamžitě sbalit a dostavit do porodnice. U vyprávění ovšem kapelník sem tam pozapomene, kdože vlastně začíná další písničku. Většinou se ukáže, že je to na něm.

V půlce koncertu, pochopitelně, nesmí chybět tradiční ukázka "*Jak to vypadá, když folkaři*

Napsal uživatel Lucia Nováková  
Pondělí, 05 Červen 2006 04:00

---

*blbnou*

" aneb slavná *The Look*

od Roxette. A jako bonus pak obdržíme i další "blbnoucí" novinku. Pro tu je ovšem potřeba naladit mandolínu. Víťa se chvíli zoufale snaží a pořád to není ono. Najednou se zarazí: "

*Kolik je vlastně komorní a? 440, že jo? Proč tady mám 450*

?" užasle kroutí hlavou a urychleně obdrží od kolegů jinou, správně nakalibrovanou ladičku.

Ted' už bez problémů může zaznít Collinsova

*Another Day in Paradise*

.

No, a abychom s překvapeními nekončili, zazní i píseň o klukovi z Pardubic, kterou Víťa zpívá sólově. Za tímto účelem rozesílá zbytek kapely volně do zákulisí. Tam učiní Píďa se Zubříkem význačný objev piána a relativně poklidný koncert dostane nečekaný spád. Začnou si prstíkem cosi vybrnkávat a kapelník není spokojen s jejich pojetím doprovodu k právě předváděné písni. Snaží se je zadržet nejdříve dobrým slovem, které však padá jako hrách na zrcadlo za oponou. Následuje tedy útok fyzický - je nucen obětovat vlastní botasky coby handgranáty. Vedou se jisté spory o tom, zda se v tomto případě jednalo o zbraň mechanickou či chemickou. Nožně obnažen pokouší se umělec dozpívat začaté, avšak není mu dáno. Nejenže proklínané piáno neutichá, navíc boty přilétají zpět. Nedosti na tom, pachatelé se s potutelným úsměvem vyplíží zpoza závěsu a s výkřiky: "*Dražba! Kdo dá více? Výborně, je to vaše!*" předvedou novou atletickou disciplínu Hod botou do publika. Jedna končí u mé židle a proto ji pohotově schovávám v naději, že se později pokusím výměnou vymámit přátelskou debatu či aspoň panáka. Zdenka Němcová však umí nejen krásně zpívat, ale také vrhat smutné a nešťastné pohledy, nezbyvá tedy, než kořist vydat.

Naprosto rozvolněné obecenstvo se jen pomalu dostává zpět do pozorně vnímavé nálady, zvolna vstřebávajícíce nevšední intermezzo. Radek Píďa Bartoš nyní má možnost svůj prohrěšek napravit. Megahitem *Christiana* jsme všichni tam, kde máme být - u soustředěného poslouchání krásného hlasu i zpívání oblíbené písně. Další vsuvku se Zubříkovým váhavým losováním vhodné foukací harmoniky provázeným úvahami "

*tónině*

*V jaké je to*

*?" "Cop*

*ak já vím*

?" už raději moc rozebírat nebudu. Vystoupení se najednou protáhne přes dvě hodiny (vidět, že jsou to amatéři, jistý pan právník má zcela přesně spočítáno, aby mu to i s přídavkem vyšlo na hodinu a půl), klasické

*Memento Mori*

a poupaťácká

*Zrcadla*

definitivně uzavírají tento vskutku netradiční koncert - pochopitelně s vydatnou hlasovou podporou snad všech přítomných. Opravdu, dneska večer nechce se nám domů...